

der gavner Milosevic, ja, det kan vi jo lade andre afgøre. Jeg har min bestemte opfattelse af det.

Jeg vil godt give et konkret eksempel på, hvad man kunne gøre, bortset fra at jeg ikke kan lade være med at nævne, at det jo var meget interessant, at Texaco 2 uger inde i krigen leverede olie til Milosevic. Man havde glemt at lukke for olieforsyningen til ham, samtidig med at man bombede olieraffinaderier. Det viser jo nogenlunde, hvor latterligt det hele er. Men det konkrete eksempel, man kunne give, er: Hvorfor er der ikke for længst lavet en satellitkanal, der sender objektive oplysninger til Balkan; på basis af menneskerettigheder og demokrati sender oplysninger, så alle folk på Balkan via en parabolantenne kan tage det ned? Hvorfor er det ikke lavet?

Hvor mange dage skal vi bombe, før der er nogen, der får den geniale idé, noget der vil koste formentlig 5 minutters krigsbudget?

Kim Behnke (FP):

Det var naturligvis ikke nogen behagelig begivenhed, da NATO var nødsaget til at starte bombardementerne i Kosovo, men efter Fremskridtspartiets opfattelse var alternativet meget værre, nemlig at vi ville pådrage os et historisk ansvar for at vende ryggen til en udvikling, der kunne brede sig til langt større og mere omfattende områder end Kosovo og nabolandene. Derfor var det nødvendigt at få sat en stopper for de etniske udrensninger, som Milosevic og hans paramilitære styrker havde sat i gang.

Nu har bombardementerne virket, hævdes det. Det er lykkedes at få Milosevic til at underskrive en aftale, oven i købet er den blevet ratificeret i det serbiske parlament. Men jeg er til dels enig i hr. Estrups udsagn om, at der bestemt ikke er nogen grund til at have en sejrstrus, for den krig, der er blevet kæmpet, har jo været en lidt mærkelig form for krig.

Der er ikke ret mange militære styrker, der er gået tabt, hverken på den ene eller på den anden side, men til gengæld har de civile lidelser været ganske betragtelige. Hundretusinder af mennesker er blevet fordrevet fra Kosovoområdet og befinder sig nu i flygtningelejre i de tilstødende lande.

Derfor er moderne krigsførelse gået fra, at det var noget, der i middelalderen kun vedrørte soldaterne, og til, at det nu mere eller mindre kun er noget, der vedrører civilbefolkningen, og derfor skal krigsvåbenet kun bruges, når det er

absolut nødvendigt, og det var det i spørgsmålet om at få stoppet Milosevic.

Når vi kigger på det beslutningsforslag, som regeringen har fremsat, er der en række ting, som vi gerne vil sætte spørgsmålstegn ved:

Det første er, at man kalder KFOR for en sikkerhedsstyrke. Hvorfor kalder man det ikke for en fredsbevarende styrke? Hvad er forskellen på en sikkerhedsstyrke og en fredsbevarende styrke? Fremskridtspartiets opfattelse er nemlig den, at vi skal støtte, når der indsættes fredsbevarende styrker, og når der ligefrem ligger et FN-mandat bag en fredsbevarende styrke, ja, så skal vi naturligvis som de 34-35 andre lande, der bakker op om KFOR, medvirke.

Men begrebet sikkerhedsstyrke kan jo være valgt, fordi det er moderne sprogbrug, men det kan også være, at der ligger væsentlig mere i begrebet sikkerhedsstyrke end i en fredsbevarende styrke. Der er nemlig en række problemer i området, som jo ikke er løst endnu.

Det efter Fremskridtspartiets opfattelse vigtigste problem, der er uløst, er relationerne til Rusland. Vi har set stærke russiske kræfter for at lade være med at ville underkaste sig NATO's kommando i området, men parallelt med det forsøge at indlede et særligt kapløb om, hvem der kunne nå først frem. Og vi ser et billede, som minder om det, vi oplevede i Tyskland ved afslutningen af Anden Verdenskrig, nemlig at da man først havde fået sig placeret, ja, så fik man nogle grænser, som kom til at vare i 45 år. Sådan må det ikke blive i Kosovo, og derfor må der findes en løsning i forhold til russerne.

Når vi kigger på forslaget, er der også en bemærkning om, at danske F 16-fly sammen med det øvrige danske militær skal bidrage til en NATO-indsats på det vestlige Balkan, stå til rådighed osv. Vi synes, at der er brug for at få helt præcist at vide for Folketinget, hvad de danske F 16-fly i givet fald skal medvirke til. Begrebet »at deltage i det vestlige Balkan« er ikke tilstrækkelig afgrænset til, at vi bare umiddelbart kan give tilsagn om, at danske F 16-fly skal operere i området.

Så er det regeringens intention, at de 340 mio. kr., som det her projekt kommer til at koste, skal afholdes inden for forsvarsrammen. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det er forkert at afholde udgifterne inden for forsvarets bevilinger. Det danske forsvar har ikke 340 mio. kr. liggende til rådighed, og derfor vil det nødven-